



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: V. D. C., nar. X
státní příslušnost X
t.č. v X

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. května 2024, č.j. KRPA-78397-24/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění, a to o 90 dnů.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť podle jeho názoru žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci a rozhodnutí odůvodnil toliko obecnými úvahami, aniž by se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnančně vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Žalovaný také podle žalobce zcela nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem odůvodnil délku svého zajištění, kterou považuje za zcela nepřiměřenou.
3. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nedostatečným způsobem vypořádal s možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Ve vztahu k opatření podle písm. a) uvedl, že zákon nevyžaduje, aby žalobce byl na jím uváděné adrese kontaktní a přebíral si poštu, a relevantní je pouze to, zda má cizinec adresu, na které může plnit předmětné zvláštní opatření, jehož smyslem je nahlášení adresy a zdržování se na ní za účelem kontroly ze strany policie. Případná neoznačená poštovní schránka by nebránila policii v prohlídce ubytování a kontrole, zda se tam skutečně nachází. V tomto ohledu měl žalobce závěry žalovaného za až absurdní. Dále žalobce uvedl, že jej nelze nevyužitím zvláštních opatření postihovat za jeho trestnou činnost, za kterou si již svůj trest odpykal. Zároveň další protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil, nemůže být jediným důvodem k jeho zajištění. Žalobce je také přesvědčen o tom, že jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění, když jsou naopak v jeho případě dány takové okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů, a to zejména uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců.
4. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č.j. 1 Azs 349/2016-48, žalobce uvedl, že zajištění je prostředkem ultima ratio i v případě zajištění za účelem správního vyhoštění a příslušný správní orgán by k jeho realizaci měl přistoupit až po zhodnocení veškerých relevantních faktorů při současném dodržení zásady proporcionality a zásady subsidiarity. Následně žalobce uzavřel, že žalovaný těmito nároky, kladeným ustálenou soudní praxí na jeho rozhodování, nedostál.
5. K otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí uvedl, že má na území České republiky sestru, se kterou má velmi dobré vztahy, a skutečnost, že se s ní v posledních dnech svého pobytu na území České republiky nemůže stýkat, pociťuje jako hluboké osobní neštěstí. Tvrdil současně, že zapustil v České republice hluboké kořeny a s českou kulturou se sžil natolik, že považuje Českou republiku za svůj domov. Proto má za to, že jeho vytržení ze svobodného života v České republice mu způsobí značnou újmu, neboť prakticky jiný život než ten v České republice nezná. Domnívá se tak, že veřejný zájem na dodržování právních předpisů nevyváží újmu, která mu bude a je způsobována zajištěním. Teprve, pokud by žalobce nežil na území České republiky plnohodnotný život a neměl ke zdejším obyvatelům a kultuře tak silné vazby, dalo by se hovořit o přiměřenosti zajištění.
6. Dále žalobce namítal, že doba trvání zajištění je v napadeném rozhodnutí stanovena v rozporu se zákonem, neboť v něm absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce naplňuje skutkovou podstatu jednoho z důvodů zajištění. Z odůvodnění není patrné, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobce. Žalovaný dle žalobce přistoupil k jeho zajištění na maximální zákonem přípustnou dobu, aniž by délku zajištění transparentně a přezkoumatelně zdůvodnil. Nedbal přitom oprávněných zájmů žalobce a nevyvaroval se nepřiměřeného zásahu do jeho soukromých práv. Žalovaný rovněž podle žalobce nepřistoupil k rozhodnutí o prodloužení zajištění ještě

pečlivěji a neposkytl neoblomné argumenty svědčící o tom, že nelze dosáhnout totožného výsledku mírnější cestou.

7. Podle žalobce je napadené rozhodnutí rovněž příkladem paušalizovaného rozhodování, když důvodem k jeho zajištění je fakticky pouze již to, že se žalobce nacházel na území České republiky nelegálně. Žalobce přitom nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost, která by svědčila o jeho nebezpečnosti. Nepovažoval tak za dostatečně prokázané, že by v případě uložené povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný měl ve vyjádření k žalobě za to, že jasně a konkrétně uvedl skutečnosti, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. K prodloužení doby zajištění žalobce o 90 dnů přistoupil proto, že dosud nebyl oprávněn realizovat správní vyhoštění žalobce vzhledem k tomu, že tento nedisponoval platným cestovním dokladem. Úkony směřující k ověření totožnosti žalobce byly již započaty a je tedy reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění žalobce ve stanovené době trvání zajištění.
9. Ke stanovené době prodloužení zajištění žalovaný uvedl, že jednotlivé úkony nutné k realizaci správního vyhoštění jsou podrobně uvedeny a rozepsány na str. 6 napadeného rozhodnutí. Přihlédl také k době, která je nutná k zajištění přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o jeho vzetí zpět, přičemž doba zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 20-ti kalendářních dnů. S ohledem na to má žalovaný dobu trvání zajištění stanovenou na 90 dnů za přiměřenou.
10. Dále žalovaný uvedl, že na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí pregnantně vyjádřil, proč nepřistoupil k uložení mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Pobytová historie žalobce dostatečně svědčí o jeho neochotě respektovat rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný po zhodnocení popsaného skutkového stavu dospěl k závěru o důvodnosti vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění, neboť z prokázaného jednání žalobce by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, je z hlediska prokázaného a doloženého jednání žalobce nedostačující.
11. Co se týče soukromého a rodinného života žalobce na území České republiky, odkázal žalovaný na skutečnosti uvedené žalobcem v podaném vysvětlení s tím, že na základě těchto skutečností uzavřel, že žalobcem následně deklarovanou přítomnost sestry žalobce na území České republiky nelze považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
12. Pokud jde o žalobcem namítané paušalizované rozhodování, uvedl žalovaný, že vycházel ze své rozhodovací praxe, kdy lze v případech zajištěných cizinců najít mnoho společných znaků vedoucích k rozhodování ve věci za určitých podmínek obdobným či stejným způsobem, přestože je každý případ zcela individuální.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
14. Žalobce byl dne 4. 3. 2024 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o policii, neboť z pobytové kontroly vyplynulo, že nedisponuje žádným cestovním dokladem a na

území České republiky pobýval na základě průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany s platností do 10. 10. 2023, když jiné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území České republiky, zjištěno nebylo.

15. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 9. 2021, č.j. KRPA-69765-36/ČJ-2021-000022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání tří let. Doba k vycestování byla žalobci tímto rozhodnutím stanovena do 40 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko Zastávka, ze dne 26. 9. 2023, č.j. CPR-25236-26/ČJ-2023-931200-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v trvání čtyř let. Doba k vycestování byla žalobci tímto rozhodnutím stanovena do 30 dnů od okamžiku, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a poté, co odpadne důvod znemožňující jeho vycestování po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace
16. Dne 5. 3. 2024 žalobce podal vysvětlení, ve kterém mimo jiné uvedl, že je zdravotně v pořádku. Je si vědom svého prvního správního vyhoštění v roce 2021. O správním vyhoštění v roce 2023 neví nic. Neví, kde má svůj cestovní doklad a pro vydání nového nepodnikl žádné kroky. Bydlí v X, přesnou adresu nezná. Peníze má z brigád. K osobním poměrům uvedl, že je svobodný a má syna, který žije se svojí matkou. Na území České republiky nemá žádný majetek, závazky ani pohledávky. Peníze na vycestování v současné době nemá. Na území České republiky byl odsouzen za drogy a sám užívá pervitin. V zemi původu se nemá kam vrátit, ale něco by si tam zařídil. Je to pro něj nicméně bezpečná země. Za překážku ve vycestování označil svého syna. K možností uložením zvláštních opatření uvedl, že bydlí v X v pronajatém pokoji s tím, že pobyt nikde nehlásil. Nemá doručovací adresu, nemá ani označenou domovní schránku ani zvonek. Má jen minimální hotovost a nemá nikoho, kdo by za něj složil kauci. Dále uvedl, že se zde nemůže hlásit a zdržovat se n místě určeném policií.
17. Následně žalovaný vydal rozhodnutí o zajištění žalobce na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. května 2024, č.j. CPR-28006-5/ČJ-2024-930310-V227, bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců tak, že se žádosti nevyhovuje a účastník řízení se nepropouští.
18. Z přípisu Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. května 2024, č.j. CPR-10670-3/ČJ-2024-930311-T221 se podává, že veškeré dokumenty týkající se žádosti o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce byly dne 13. 3. 2024 zaslány prostřednictvím styčného úředníka Evropské unie pro navrácení cizinců do domovského státu, když do současné doby Ředitelství neobdrželo žádnou odpověď na stav žádosti o ověření totožnosti žalobce. Z předmětného přípisu se rovněž podává, že ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu z vietnamské strany může trvat až 3 měsíce, přičemž tato doba se může v některých případech i navýšit, zejména pokud ověřovaný cizinec nemá u sebe žádný jiný doklad totožnosti nebo alespoň jeho kopii. Nebude proto možné realizovat správní vyhoštění žalobce zpět do domovského státu ve lhůtě současného zajištění, tj. do 1. 6. 2024, nicméně je reálný předpoklad realizace vyhoštění v době prodloužení doby zajištění podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

V. Rozhodnutí bez nařízení jednání

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále s.ř.s.).
20. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhoval a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. V dané věci soud vyšel z níže uvedených právních předpisů.
22. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
23. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*
24. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
25. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
 - a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.

26. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
27. Soud má především za věcně správný závěr žalovaného v tom směru, že zajištění žalobce je nezbytné. Žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nevycestoval z území opakovaně a vědomě, proto je předpoklad, že nebude předpisy dodržovat i nadále. Soud k tomuto konstatuje, že pobytová historie žalobce vskutku nedávala žalovanému jinou možnost, než k zajištění přistoupit, neboť je zjevné, že žalobce není ochoten dodržovat ani vydaná rozhodnutí, ani právní předpisy. Žalobce v žalobě neuvádí nic konkrétního, co by tyto závěry bylo způsobilé zpochybnit. Pokud žalobce poukazoval na to, že samotný neoprávněný pobyt není důvodem pro zajištění, pak je třeba připomenout, že mu bylo již v roce 2021 uloženo správní vyhoštění správními orgány, a to pro důvodné nebezpečí, že by mohl na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek, byl také již trestán trestními soudy, uložená správní vyhoštění nerespektoval opakovaně. Porušoval tedy nejen normy správního práva, ale i normy práva trestního.
28. Zdejší soud předně nepovažuje za důvodnou námitku žalobce spočívající v tom, že žalovaný měl namísto zajištění žalobce použít některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že možnosti uložení takového alternativy žalovaný posoudil zcela nedostatečně a dopustil se paušalizovaného rozhodování, kdy důvodem k zajištění žalobce je fakticky pouze již to, že se nacházel na území České republiky nelegálně. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že se žalovaný možnosti namísto zajištění žalobce použít některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců řádně zabýval, když se žalobce zejména v rámci jeho výsledku výslovně dotazoval k možnosti užití zvláštních opatření s tím, že žalobce uvedl, že nemá žádnou doručovací adresu, označenou domovní schránku ani zvonek, na které by se zdržoval, nemá finanční prostředky na kauci a na území České republiky se nenachází žádná osoba, která by tyto prostředky složila za něj, a nemůže se zde hlásit a zdržovat na místě určeném policií. Dostatečně poté odůvodnil zejm. na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, proč nepřistoupil k užití zvláštních opatření za účelem vycestování namísto prodloužení zajištění žalobce s tím, že rozhodně nelze uzavřít, že si zde žalovaný vystačil toliko s paušálním konstatováním faktu, že se žalobce nacházel na území České republiky nelegálně, jak žalobce namítl. Tvrzení žalobce, že zde nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost, je navíc nepravdivé i rozporné s jeho vlastní výpovědí při podání vysvětlení, když sám uváděl, že byl „odsouzen za drogy.“
29. Žalovaný ve vztahu k opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neodůvodnil nevyužití tohoto opatření pouze odkazem na nepřebírání pošty ze strany

žalobce na v minulosti jím uvedené adrese ani nepovažoval za podstatné to, že žalobce nemá označenou poštovní schránku. Uvedl totiž také to, že žalobce nezná adresu, na které v X bydlí v pronajatém pokoji, a tudíž ji pochopitelně ani nemohl žalovanému sdělit. Nic přitom nesvědčí o snaze žalobce adresu dodatečně zjistit a oznámit. Lze souhlasit s žalobcem v tom, že je relevantní, zda má cizinec adresu, na které může splnit předmětné zvláštní opatření. Žádnou takovou adresu však žalobce neuvedl s tím, že ani adresu svého faktického pobytu v X nezná. Nesplnil tak nepochybně jeden za základních zákonných požadavků pro užití předmětného opatření a žalovaný nepochybil, když dospěl rovněž k tomu závěru.

30. Přiměřeností zajištění žalobce se žalovaný zabýval dostatečně na str. 7 napadeného rozhodnutí a podle zdejšího soudu nijak nepochybil, když svůj závěr o přiměřenosti opřel zejména o skutečnost, že žalobce nemá na území České republiky žádné významné vazby a že se se svým synem, na něhož poukazuje, nijak nestýká ani mu neposkytuje žádné hmotné zabezpečení. Navíc je uživatelem pervitinu, jak sám uvedl, což nesvědčí o vedení řádného soukromého a rodinného života. Žalovaný se tak přezkoumatelně a správně vypořádal se všemi žalobcem uváděnými skutečnostmi souvisejícími s posuzováním přiměřenosti zásahu zajištění žalobce do jeho soukromého a rodinného života. Soudu se také s ohledem na skutečnosti uváděné žalobcem v podání vysvětlení jeví také jako účelové tvrzení žalobce o existenci sestry na území České republiky (bez bližších podrobností), které toliko v obecné rovině uplatnil až v samotné žalobě. Z podkladů rozhodnutí rovněž nevyplývá, že by žalobce zapustil v České republice hluboké kořeny a s českou kulturou se sžil natolik, že považuje Českou republiku za svůj domov, jak uvedl v žalobě.
31. Pokud jde o odůvodnění délky zajištění, resp. jeho prodloužení, má soud za to, že žalobcem namítané zdůvodnění doby prodloužení zajištění nelze považovat za nedostatečně určité a nepřezkoumatelné, když odkaz na spolupráci se styčným důstojníkem Evropské unie pro navrácení cizinců do domovského státu a s Ministerstvem veřejné bezpečnosti Vietnamu obsažený zejména v přípisu Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 5. 2024 spolu s částí odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 6 a 7 přeci jenom určitou představu časového horizontu, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k realizaci správního vyhoštění žalobce, dávají. Označená část odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom obsahuje shrnutí předpokládaných úkonů nezbytných pro realizaci správního vyhoštění žalobce s uvedením předpokládaného časového rámce jejich trvání, což soud považuje za dostatečné mimo jiné i vzhledem k tomu, že žalovaný nemá prakticky žádnou možnost, jak zkrátit a současně i předem přesněji odhadnout dobu realizace jednotlivých kroků směřujících k vydání náhradního cestovního dokladu ze strany příslušných orgánů Vietnamu. Žalobce ani nevznáší konkrétní argumenty, ze kterých by bylo možné dovodit, že by popsané úkony měly trvat kratší dobu, jež by svědčil kratší době prodloužení zajištění, anebo dokonce samotné prodloužení vylučovala. Soud nespatřuje nezákonnost rozhodnutí v tom, pokud žalovaný vychází z obvyklé potřebné doby, stanovené na základě praxe, protože jiné informace správní orgán nemá. Nebyl pak povinen zpracovávat statistiky ve vztahu přímo k vlasti žalobce, kterýžto konkrétní argumentaci, proč se domnívá, že doba zajištění, resp. jeho prodloužení, je ve vztahu k Vietnamské socialistické republice nepřiměřeně dlouhá, neuvedl. Soud dodává, že zároveň trvá povinnost správních orgánů postupovat aktivně a řádně k dosažení realizace správního vyhoštění, aby zajištění trvalo pouze nezbytnou dobu.

32. Je třeba též zdůraznit, že podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je povinností cizince pobývat na území (ČR) pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu. Žalobce v žalobě nezpochybnil závěr žalovaného, podle kterého obě tyto povinnosti porušil. Logickým a předpokládaným důsledkem neoprávněného pobytu cizince na území ČR je jeho vyhoštění, nejsou-li dány zákonné překážky pro tento postup, které však v případě žalobce zjištěny nebyly. Do doby, než bude možné správní vyhoštění fakticky realizovat, lze cizince podle zákona o pobytu cizinců zajistit.
33. Tam, kde žalobce obecně vytýkal porušení ust. § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, již je Česká republika vázána, k těmto výtkám již ovšem neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud sám pak v této obecné rovině nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení. Obecné odkazy na porušení různých ustanovení nepředstavují řádný žalobní bod (srov kupř. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Stejně tak pokud žalobce uvádí, že rozhodné skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu, soudu není zřejmé, které konkrétní skutečnosti nemají podle žalobce oporu ve spisu.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalované žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.
36. Pokud jde o návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby, o tomto zdejší soud nerozhodoval, neboť v zákonné lhůtě rozhodl ve věci meritorně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 3. července 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce